

stede, før at foresægte Lovforslagets Bestemmelser; men det maa erindres, at det dog ikke vilde være aldeles billigt at forlange, at den, der fungerer som Justitsminister, særlig skulde være retskyndig Autoritet; hans Embede er jo tillige forbundet med administrative Forretninger, og Enhver, der har gennemgaaet Embedsveien, vil nogenlunde kunne paatage sig det, om det end naturligvis kan bestrides med større eller mindre Dygtighed. Det ærede Medlem (Rehmann), der beklagede Manglen af en juridisk Autoritet, har jo selv væsentlig gennemgaaet den samme Forsole og har været et aldeles tilsvarende Hverv. — En væsentlig Indvending vilde det unægtelig være, dersom det forholdt sig, som den ærede Ordfører anførte; nemlig at Bestemmelsen skulde indeholde en stor Indskrænkning i Tale- og Skriftefriheden; men ligger det dog ikke nær at gjøre den Bemærkning, at Tale- og Skriftefriheden dog umulig vil kunne tillades i nogen Stat i det Omfang, at den bruges til at fremme fjendtlige Driemede, eller, som det her ligefrem er sagt, til at udtale sig for fjendtlige Forholdsregler eller anden uberettiget Indblanding fra fremmede Magters, Elde? En saadan Tale- og Skriftefrihed er der vistnok Ingen, der tør paastaae, at noget Land kan ønske at have. En Beroligelse maa det ogsaa være for den ærede Taler, som det har været det for mig, at den ærede Ordfører selv har haft en Andeel og det en væsentlig Andeel i Affattelsen af Udkastet, og vistnok ikke mindst i Begrundelsen deraf; men der er ikke Spor i Commissionens Protocol af Dissens med Hensyn til selve Paragraphen. Og naar man nu vil betegne den som en Leilighedsparagraph, saa er det mig virkelig usorstaeligt, hvorledes denne Betragtningssmaade kan gjøres gjældende. De samme Facta kunne jo møde endnu som tidligere og kunne maaskee endogaa have den samme Retning, om ikke det samme Omfang. Jeg kan saaledes ikke see nogen som helst Grund, hvorfor Regjeringen skulde fravige den Betragtning, at naar Paragraphen engang er kommen ind i Lovudkastet, maa man fastholde den, og jeg har heller ikke nogen Bemærkning fra Regjeringen til at gjøre nogen Indskrænkning i saa Henseende. Jeg tror, at der er

blevet taget ud deraf, hvad der blev fundet meest støvende. Jeg veed ikke, hvorfra man slutter, at man hidtil ikke skulde have følt Trang til en saadan Bestemmelse; derom kan der dog vist være meget forskellige Meninger. Det er i alt Fald dog muligt, at Trangen vil kunne vise sig, og da, i det sidste Dieblit at ville afhjælpe den ved en Leiligheds-Lov, vilde vistnok meget let mislykkes, i alt Fald ikke lykkes til rette Tid. Jeg skal saaledes ret indstændig tilraade at vedtage Indbringelsesforlaget, idet jeg endnu kun skal forvare mig imod, at der i min Optraeden i denne Sag i det Hele skulde ligge nogen fjendtlig Hensigt eller Noget, der i mindste Maade skulde kunne antyde, at Regjeringen bag denne Paragraph skjulte Noget, som Commissionen ikke har lagt deri.

Krieger: Jeg beder det ærede Thing umiddelbart, at jeg tager Ordet, naagt jeg knap vil kunne høres. Jeg havde ønsket at være fritaget derved, men efter hvad der nu er utværet, bliver jeg nødt til at prøve paa at sige et Par Ord. Det gjør mig ondt, at jeg skal komme tilbage til det Spørgsmaal, hvorvidt der kan beredes Lovforslaget nogen uobervindelig Vanstielighed ved den Afstemning, som Thinget maatte bestemme sig til. Efter den Maade, hvorpaa den ærede Justitsminister idag aabnede Forhandlingerne, troede jeg at turde antage, at den Trusel, der unægtelig laa i den ærede Ministers Ord under Sagens forrige Behandling, ikke atter vilde blive fremdragen; af den Grund vil jeg heller ikke komme tilbage til den ærede Ministers Optraeden ved anden Behandling. Den ærede Justitsminister sagde idag blot, at han havde ingen Bemærkning til nu at indskrænke sit Forslag, men derom er der jo heller ikke Spørgsmaal. Vi forlange ikke en Dieblitlig Tilslutning, men vi modsætte os et vilkaarligt Indgreb i Forhandlingerne. Jeg for min Deel holder mig forvisset om, at hvis Rigsdagen vedtager Lovforslaget uden denne Paragraph, saa vil Loven blive sanctioneret — det er nu min Tro —, men jeg ønsker, som sagt, ikke at komme nærmere ind paa, hvad der foregik ved anden Behandling. Kun det maa jeg hævde, at vi staae ligeoverfor en fri Afstemning. I det jeg da nu i det Væsentlige henholder mig til,